නිපුණතා මට්ටම 1.3 : නෘත්ත, නෘත්‍ය හා නාට්‍ය

ක්‍රිස්තු පූර්ව තුන්වැනි සියවසේ පමණ රචිත නාට්‍ය කලාවේ මූලග්‍රන්ථයක් සේ සැලකෙන භරත මුණිවරයාගේ "නාට්‍ය ශාස්ත්‍රය" හි මෙම තෙවැදෑරුම් "රඟුම් විශේෂ" ගැන මනාව විග්‍රහකර ඇත. " නෘත්" හෝ "නට්" යන මූල ධාතුවෙන් මෙම පද තුන ම බිහි වී ඇතත්, ඒවායේ අර්ථ එකිනෙකෙන් වෙනස් ය. ඒ ගැන පැහැදිලි කර ගනිමු.

නෘත්ත

"නෘත්ත" යනු අංග වික්ෂේප භාවිත කරන, රිද්මයානුකූල හා ශෝභමාන දෘශ්‍ය රූපයක් සහිත තාලාන්විත නැටුමකි. එහි ඇත්තේ නර්තනයක් පමණි. නෘත්ත වල කිසිදු අර්ථයක් හෝ හැඟීම් ප්‍රකාශනයක් නොදක්වෙන අතර, ඒ සඳහා ලී කෙළි, කලගෙඩි නැටුම් වැනි නර්තනාංග නිදසුන් ලෙස සැලකිය හැකි ය.

එක ගසකින් ලී යයක් කපා ගෙන - එක උස ඇති සදෙනෙක් තෝරා ගෙන
ගුරුන් අතට දී ලී බෙදවාගෙන - අපින් කෙළිමු ලී දෙපිළ බෙදී ගෙන
තාන තනා තම්දෙ නා තම්දෙ තම්දෙ නා නා - තතන තනා තම්දෙ නා තම්දෙ නා නා//

නෘත්‍ය

"නෘත්‍ය" යනු රංගන මගින් කිසියම් අර්ථයක් හෝ භාවයක් දක්වෙන තාලාන්විත නර්තනාංගයකි මෙහි දී ආංගික, සාත්ත්වික මෙන් ම ආහාර්ය අභිනය භාවිත වේ. නිදසුන් වශයෙන් භරත නාට්‍යම් හී රාධා ක්‍රිෂ්ණා, ශිව පාර්වතී, රාමා සීතා නිරූපණය කෙරෙන නර්තන විලාසයන් දක්විය හැකි ය. මුද්‍රා නාට්‍යය අයත් වන්නේ ද නෘත්‍ය අංගයන් යටතට ය. නෘත්‍ය අංග ස්වාධීනව හමු නොවුන ද අපගේ ශාන්ති කර්ම තුළ අඩංගු යම් යම් රඟපෑම් අවස්ථා බෙහෙවින් දැකිය හැකිය.

නාට්‍ය

“නාට්‍යය” සඳහා සතර අභිනය ම යොදා ගැනේ. කිසියම් කතා පුවතක්, සිදුවීමක් හෝ අවස්ථාවක් නාට්‍යයක් සඳහා පාදක කර ගන්නා අතර, නාට්‍යයක් යනු අපූර්ව අවස්ථාවන් ගෙන් යුතු ව මුල, මැද, අග සහිතව ගොනු කොට ඇති, ආනුෂංගික කලාවන්ගේ සංකලනයෙන්, විවිධ ස්ථානවල දීර්ඝ කාලයක් තිස්සේ සිදුවන්නා වූ දේ එක් ස්ථානයක සම්පිණ්ඩනය කර දක්වන්නක් ලෙස හැඳින්විය හැක.